Miresele Casei Harvey
Patru nuvele într-un singur volum

Servind cu IUBIRE

Un potop de iubire • **TRACIE PETERSON**
Mai mult decât o față drăguță • **KAREN WITEMEYER**
Intrigă cu gheață • **REGINA JENNINGS**
Întâlniri marcante • **JEN TURANO**

Oradea
2025

life
PUBLISHERS

Cuprins

Un potop de iubire
de Tracie Peterson
7

Mai mult decât o față drăguță
de Karen Witemeyer
79

Intrigă cu gheață
de Regina Jennings
177

Întâlniri marcante
de Jen Turano
269

Un potop de iubire

Tracie Peterson

1

August 1929

Grechen Gottsacker coborî din tren și aruncă o privire curioasă spre orășelul San Marcial din New Mexico – care se pronunță *„marsial”* de către cei cu obârșie spaniolă și *„marșal”* de către coloniștii cu pielea albă. În ciuda faptului că avea numele unui sfânt de origine franceză, orașul îmbrățișa râul Rio Grande în mijlocul nisipurilor aride și al tufelor de tamarix. Era unul dintre tărâmurile cele mai vitrege pe care America le avea de oferit, dar, în mod uimitor, acolo existau câteva ferme mici și o economie înfloritoare. Aceasta din urmă se datora *Companiei de Căi Ferate Santa Fe* care construise ateliere unde se puteau face reparații de mare amploare la aproape orice tip de locomotive. Exista și un depou unde se întorceau locomotivele și, desigur, Casa Harvey – destinația lui Gretchen.

Ea avea douăzeci și opt de ani și lucrase deja pentru firma lui Fred Harvey timp de zece ani. Niciodată nu fusese scopul sau ambiția ei să fie ospătăriță și să lucreze în apropierea căilor ferate Santa Fe. Cu toate acestea, ea a avut prilejul de a câștiga bani destui pentru a se întreține, iar avansările o ridicaseră la un statut mai înalt decât cel al unei simple chelnerițe. Pentru o femeie singură, banii erau prea frumoși ca să renunțe la ei, chiar dacă modul acela de viață era uneori plin de încercări.

Ea parcurse distanța scurtă de la gară până la clădirea cu două etaje a Casei Harvey alături de ceilalți pasageri, sperând că i se va

servi unul dintre meniurile renumite ale lui Fred Harvey. De vreme ce nu era așteptată să sosească decât cu trenul de seară, Gretchen se hotărî să ia masa înainte de a i se prezenta șefului de restaurant.

Așa cum era regula în toate Casele Harvey, mesele erau aranjate impecabil, cu porțelanuri, fețe de masă și tacâmuri în restaurant, în vreme ce la bufet se servea o mâncare mai simplă. În restaurant, un bărbat trebuia să poarte sacou, dar la bufet orice domn – ori doamnă – putea lua masa fără a se ține seama de îmbrăcăminte.

Deși prima dorință a lui Gretchen fusese aceea de a merge la bufet, femeile dintr-un grup din tren o invitară să stea la masa lor.

– Noi fetele rămânem împreună, declară o madamă fardată exagerat.

Gretchen încuviință din cap și se așeză pe scaunul de lângă aceasta.

În timp ce chelnerița le lua comenzile, cestile de cafea erau aranjate în toate felurile pentru a arăta ce băuturi erau alese. Acesta era un alt detaliu al sistemului complicat pe care Fred Harvey îl concepuse pentru a păstra un nivel înalt al modului în care li se servea masa pasagerilor Santa Fe.

Gretchen ceru ceai cu gheață și comandă un sendviș cu șuncă, apoi se lăsă pe spate ca să vadă ce se petrece în sala de mese. Fetele de la restaurantul Harvey își cunoșteau bine meseria. Pregătirea temeinică le asigura lucrul acesta, dar, adesea, ele se leneveau dacă nu erau supravegheate cu un ochi de vultur. După toate aparențele, fetele de la San Marcial se mândreau cu munca pe care o făceau și continuau să lucreze la standarde înalte.

Gretchen își terminase de mâncat sendvișul și tocmai începuse o bucată de plăcintă când primul fluierat al trenului se făcu auzit. Câțiva pasageri își manifestară neliniștea, dar apoi chelnerița care îi servea îi asigură că nu-l vor pierde. Pe când se auzi al doilea semnal, mulți călători se întorceau deja la tren. În timp ce sala se golea, intrară doi băietani și începură a strânge mesele.

Gretchen își lăsă felia uriașă de plăcintă, mâncată doar pe jumătate, și-i făcu semn uneia dintre tinere să vină la masa ei.

– Ești drăguță să-l chemi pe șeful restaurantului?

Roșcata se albi la față.

– Este vreo problemă, domnișoară?

Gretchen zâmbi și negă din cap.

– Nu. Mă aflu aici pentru postul de supraveghetoare.

Tânăra rămase cu gura căscată, dar îndată își recăpătă expresia firească a chipului.

– O, desigur! O să-l chem imediat, domnișoară Gottsacker.

Gretchen zâmbi iar. Din câte se părea, personalul știa de sosirea ei anunțată. Șeful localului își făcu apariția cât ai clipi din ochi.

– Înțeleg că dumneavoastră sunteți domnișoara Gottsacker, zâmbi el. Sunt așa de bucuros să vă cunosc! V-a plăcut prânzul?

– Da. Am considerat că este cel mai nimerit să vin mai devreme, fără să anunț, ca să văd fetele la treabă.

– Și au trecut inspecția?

Gretchen avu impresia că el părea mai degrabă copleșit de emoții.

– Da. Își cunosc bine munca și i-au făcut pe clienți să se simtă bine primiți. De fapt, când unul dintre clienți a scăpat pâinea pe jos, o chelneriță a sărit fără întârziere să facă ordine, în vreme ce alta punea pe farfurie altă pâine. El abia a apucat să observe că se petrecuse ceva.

– Minunat! Mă bucur să aud asta. De fapt, sunt încântat că ați venit mai devreme. Nu doar că ne lipsește supraveghetoarea, dar am rămas și fără două fete. Amândouă au avut împrejurări grabnice în familie și au trebuit să plece din oraș în dimineața asta. Știu că înseamnă să cer mult, dar credeți că ați putea să lucrați și ca ospătăriță?

– Bineînțeles, zise Gretchen și își apăsă ușor buzele cu șervețelul de masă. Facem ce este nevoie. Voi fi pregătită pentru tura de călători din seara aceasta.

El zâmbi.

– Vă mulțumesc din suflet! Acum, dacă ați luat prânzul, îmi îngăduiți să vă arăt ce avem aici? Am cerut să fie pregătită camera dumneavoastră.

Gretchen împături șervețelul.

– Vă mulțumesc!

După un ceas de plimbare prin clădirea cu două etaje, șeful localului își încheie turul pe terasa lungă.

– Avem patru trenuri pe zi, dar și multă treabă cu atelierele, îi spuse el. Cei mai mulți bărbați din orașul ăsta lucrează pentru Santa Fe și muncesc din greu. Aceasta este Divizia Horney Toad[1] și tot ce s-a făcut vreodată la o cale ferată s-a făcut întâi aici.

Calea ferată Santa Fe dintre Albuquerque și El Paso era cunoscută drept „Calea ferată Horney Toad", iar lucrătorii era oamenii de la Horney Toad. Lor le plăcea să se știe că cuvântul „Horny" includea și litera „e", dându-i un aer mai solemn muncii lor deloc ușoare. Atunci când cei din conducerea companiei voiau să formeze un om și să îl pună la probă, linia Horney Toad era terenul de pregătire unde îl trimiteau. Nu exista altă porțiune de cale ferată mai grea, mai rea sau mai urâtă. Gretchen călătorise cu trenul de la Albuquerque la El Paso și era întru totul de acord. Locul era pustiu, cu întinderi kilometrice pe care nu se găsea nimic oriunde priveai. În pofida dificultăților, linia Santa Fe era una dintre cele mai importante din țară.

Șeful restaurantului era foarte conștient de lucrul acesta.

– Suntem unul dintre cei mai importanți parteneri pentru calea ferată. De asemenea, avem un grup mare de oameni care lucrează la birouri, iar asta înseamnă că mulți din cei de la conducerea companiei Santa Fe vin în vizită. Nu știm niciodată cine își va face apariția.

– Sunt destul de obișnuită cu calea ferată și cu orașul, îl asigură Gretchen. De fapt, am locuit cândva aici. Așadar, păstrând standardele stabilite de la început de domnul Harvey, o să tratez fiecare bărbat, femeie și copil ca și cum ar fi persoana cea mai importantă din lume.

El zâmbi.

– Ce ușurare, să avem nu doar o membră bine pregătită a companiei, dar și pe cineva care cunoaște deja orașul nostru!

---

[1] „Horny toad" – specie de șopârlă (broască) cu corn din America de Nord (n.ed.).

În seara aceea, după ce trecu valul de pasageri ai trenului și după curățenie, Gretchen hotărî să facă o plimbare pentru a se obișnui din nou cu locul și a se lăsa în voia iureșului de amintiri pe care le îngropase în memorie de mult timp. Crescuse în San Marcial, motiv pentru care și fusese aleasă pentru locul acela de muncă. Cu siguranță, aceasta nu fusese dorința ei. Nu voise să se întoarcă – niciodată –, dar iat-o acolo.

O luă pe strada principală din „Orașul Nou", cum îi spuneau localnicii, și zâmbi la salutul câtorva cowboy. Erau destul de mulți oameni afară, bucurându-se de lăsarea serii, odată ce soarele apunea. Cineva pomeni ceva despre un joc Bingo la biserica catolică, însă cei mai mulți bărbați păreau să prefere bazinul de înot. Zăpușeala din timpul zilei fusese copleșitoare, exact așa cum își reamintea și Gretchen. Dar la fel de bine își reamintea că serile erau plăcute și se făcea răcoare repede.

Acum orașul era mai mare. Erau mult mai multe afaceri și locuri de distracții decât pe vremea când locuia acolo. Firma de căi ferate Santa Fe îi atrăgea pe mulți oameni, care o vedeau ca pe o șansă de a se îmbogăți pe spinarea muncitorilor. Știind că Prohibiția[2] îi enerva pe bărbații cărora le plăcea să bea, Gretchen era sigură că existau printre ei mulți cu spirit de aventură care se bucurau să aducă băuturi spirtoase din Mexic. Nu încăpea nicio îndoială că existau mai multe localuri care aveau o cameră secretă unde se putea bea alcool.

Mergând pe o alee de care își amintea vag și care ducea spre „La Plaza Vieja", sau „Orașul Vechi", Gretchen savură miresmele amețitoare de ardei iuți și mirodenii. Cineva prăjea la foc de cărbuni, pe un grătar în aer liber, niște ardei mari și mirosul îmbietor îi aminti de bunica ei. Bunica – sau Oma, așa cum o numea Gretchen pe bătrâna nemțoaică – trăise în Orașul Vechi. Ea venise la San Marcial împreună cu soțul ei în vremurile de început ale căii ferate. Micuța locuință din chirpici pe care o numeau casă

[2] În SUA, între 1920-1933, au fost interzise la nivel național producția, importul, transportul și vânzarea anumitor băuturi alcoolice (vinul folosit în scopuri religioase nu a fost interzis). Deși se crede că măsura a fost un eșec, totuși ea a dus la scăderea la jumătate a consumului în anii '20 (n.ed.).

fusese plină de dragoste și de fericire pentru Gretchen. Tatăl ei o adusese acolo după moartea mamei. La scurt timp muri și el, iar Gretchen rămase să fie crescută de bunici. Viața alături de Oma și Opa fusese plină de iubire și de fericire, dar, apoi, bunicul murise într-un accident de tren, iar acum nici Oma nu mai era. Toți erau plecați pe lumea cealaltă.

Trecu pe lângă biserica protestantă și băcănia „Gonzales" și își continuă drumul prin Orașul Vechi îndreptându-se spre cimitir. Acolo era liniște. Când găsi mormintele părinților săi, Gretchen îngenunche și dădu laoparte cu mâinile pietricelele și praful de pe marginea de sus a pietrei funerare. Amândoi muriseră de multă vreme – de pe vremea copilăriei ei. De fapt, ea nici măcar nu avea amintiri cu mama sa, care murise de febră când Gretchen abia avea trei ani. Tatăl murise zece ani mai târziu într-un accident, în timp ce lucra la calea ferată. Munca la calea ferată era o treabă ucigătoare.

Plecă de la mormintele părinților și se îndreptă spre marginea îndepărtată a cimitirului, unde bunicii erau înmormântați unul lângă altul. Și de data aceasta, ea curăță piatra funerară comună, gravată de mână.

– Ce faci? se auzi un glas de copil.

Gretchen se ridică și dădu cu ochii de o copilă cu chip drăgălaș care o privea.

– Bună ziua! Cine ești?

Copila zâmbi larg și făcu o mică piruetă.

– Sunt Katiann și am nouă ani, dar o să fac zece în decembrie.

– Ei bine, mă bucur să te cunosc, Katiann! Eu sunt Gretchen.

Copila de nouă ani veni în pași de dans spre ea și își lăsă capul într-o parte.

– Ce faci aici?

– Am venit să văd mormintele.

– De ce? o întrebă ea și își lăsă capul în partea cealaltă făcând să îi salte buclele castanii.

– Păi, cred că din cauză că n-am fost pe-aici de foarte multă vreme și părea lucrul care trebuia făcut.

Copila era o mică ștrengăriță. Gretchen privi în jur, căutându-i mama sau tatăl.

– Și ești singură aici?

– Mda. Am fugit de-acasă. Bona mea, tanti Escalante, a fost *muy enojada*.

– De ce a fost tare furioasă?

Ochii căprui ai lui Katiann se luminară.

– Vorbești spaniola?

– Da. Am crescut aici.

Katiann se apropie și se uită la piatra funerară.

– Ce fel de nume e Gottsacker?

– E german. Familia mea e de origine germană.

– Vorbești și germana?

Gretchen râse.

– *Ja, mache ich*.[3]

Fetița se încruntă.

– N-am auzit vreodată pe cineva care să vorbească germana. Noi am fost în război împotriva nemților. Ei erau dușmanii. Am învățat asta la școală.

– Au fost mulți nemți cărora nu le-a plăcut războiul și care au venit în America. Familia mea a venit în America cu mult timp înainte de război, dar au fost foarte supărați când au început luptele. Nu le-a plăcut deloc asta.

Katiann cântări puțin cele auzite, apoi dădu din cap.

– Sunt multe lucruri care mie nu-mi plac. De exemplu, când tanti Escalante încearcă să mă facă să stau la mine în cameră până vine tati acasă. El lucrează la Santa Fe.

Gretchen zâmbi.

– Mulți oameni lucrează acolo. Unde-i mama ta?

– A murit când m-am născut, zise Katiann și începu să facă noi piruete, având grijă să nu calce pe pietrele funerare. Nu-mi place nici asta că s-a-ntâmplat.

– E înmormântată aici?

Gretchen privi în jur, gândindu-se că pesemne acela era motivul pentru care copila venise acolo.

[3] „Da, o vorbesc”, în limba germană (n.ed.).